

Napszentületen túl*

— Fordulj kedves lovam Napszentület felé,
 arra, hol a mamutcsontok hullottak szét.
 Messzire, el innét, idegen hazába . . . —
 Megrucázza a fakó ló oldalát, belehasítja sarkantyúját,
 körülnéz, figyel, vágtat, ne érjen oda előbb más.
 Mellette mindenki: sapp-rapp, nyuhé — kiabál, előre tart,
 egyre közelebb és távol érve, a helyszínről a helyszínre,
 a szépszüllőhazából a szép vesztőhelyre.
 És dicséri a lovat: repül a láb nyoma,
 repül a sörénye, száll a levegőben.
 Már odaér, ott van az idegen földön.
 Idegen földön megkapja rögtön a betegséget.
 Mindenkit megelőzve már beteg is.
 Betegebb, mint bárki más,
 közelebb a csontokhoz mindenkinél.

Mamutlánytól mamutmamáig, mamutfiúig vándorol.
 Bejárja a szomszédságot, milyen sok szép új rokon:
 — A szeretők csak szeretnek, amikor kell, megölelnek,
 odasúgják nekem boldogan, hogy várnom sem kell,
 mindjárt meghalok, klasszul elpusztulok. —
 És örül a főhős, jajj!
 Örömmel engedi szabadjára, szélnek a fakó paripát.
 — Szaladj, eddig jöttünk, surrogj tovább útjaidon,
 innét nélküled megyek, veled meg nem maradok.
 Repülök tovább, elhagyom a mamutokat,
 elhagyom a kedves, behemót csontokat,
 sziasztok, idegenbe megyek, lesznek idegen emberek,
 idegen angyalok, utcák, városok, szellemforgatagok,
 senkit sem ismerek, fekete, sárga, szürke, kék,
 egyiket sem ismerem. —

— Két futás és elveszett, minden, ami volt.
 Két lépcső és elmaradt, mindaz, ami volt.
 Járok-kelek fel s alá az utcán oda-vissza,
 elbújni nem érdemes, nem vesznek észre,
 ha elmennék, nem venném észre . . .
 Talán itt maradok, itt hagyom a szívem,
 hadd keseredjen meg, hadd legyen keserű. —

*Háy János Marlon és Marion c. könyvéből.

Fordulj kedves lovam
Napszentület felé,
úgysem jövök onnan,
soha visszafelé,
csorogjon a véred,
ömljön a nyálad,
vágtsass a lovassal
idegen hazába.
Fúdd el jó szél, fúdd el
üldözőim lovát,
üldözőim lovát,
puha léptem nyomát,
csatakos paripák,
földig ér a lábuk,
nem jutnak messzire,
lovasaik bábuk.

Elhagyom a földet,
beteg ember vagyok,
szentek asztalához
betegem támolygok,
szentek beszédiből
semmit meg nem hallok,
angyal locsogásban
tovább nem maradok.
Minek ide város,
hol a lóval járok,
minek ide utca,
semmit nem találok,
hiába kérdezem,
mikor megérkezem,
szívemet mellemből
vajon ki veszi el.

Fordulj kedves szemem
arcomból kifelé,
fordulj kedves lábam
talpamról lefelé,
s az én szívem nincsen,
s az én lelkem nincsen,
aki megtalálná,
olyan ember sincsen.
Lezuhan a világ
minden kerekiről,
lóra száll és lóval
érkezik messziről,
jó ló az a fakó,
jó a viselete,
tudja merre vigye:
messziről messzire.